

останалъ за нѣкой поправки на линията. Василь ме запозна съ него. Когато чу, че се връщамъ отъ босненското възстание, спусгна се, и при най-голѣмъ възторгъ ме горещо цѣлуна. «Живъ бѣѣ, казваше той, да се срѣщна съ единъ отъ юнацитѣ на босненското възстание», и поржча да донесатъ да се почерпимъ. Слѣдъ това завѣде ни въ кжщата си. Тутакси изпрати слугата си съ своя кабриолетъ въ ближното село да довѣдатъ другаря му инженеръ, също чехъ. И той скоро прѣстигна. Запознаха ме и съ него. Коняктътъ, който като зейтинъ се сипѣше, продължаваше да ни занимава, пѣкъ вечерята на друга страна се готвеше. Разправихъ имъ подробно за битката, която издържахме въ Босна. Казвахъ имъ, че е настанало врѣме, щото роба славянинъ да бжде свободенъ, че скоро кръста ще замѣсти полумѣсеца и високо ще се дига на Балк. полуостровъ. Тия инженери бѣха млади, наоколо 28—30 год. Тѣ слушаха съ възхищение и лицата имъ сѣяха отъ радостъ. Тѣ изказаха своето съчувствие, като молитвуваха Всевишний да благослови и подкрѣпи дѣсницата на борцитѣ, въ тѣхното прѣдприятие. Най послѣ единий отъ тѣхъ завърши съ думитѣ: „Да живѣятъ борцитѣ, които ратуватъ за правда и миръ на земята, да живѣй славянский свѣтъ! Долу земнитѣ тирани, долу султана, долу Турция!“ И тѣй освѣнъ тия, два още вечери останахъ гостининъ. Не бѣхъ се сѣщаль тѣй разположенъ, както тогава прѣзъ цѣлия си емигрански животъ. Послѣдната вечеръ, когато се готвѣхъ да си трѣгна, ме нагостиха добръ, изпратиха ме чакъ до станцията, и като се разцѣлувахме за послѣдно виждане, дадоха ми 5 наполеона и билетъ за желѣзницата до Букурещъ, безъ азъ да съмъ се оплаквалъ отъ безпаричие, или да съмъ правилъ каквито и да е загатки. Наскоро да трѣгне трена, Василь ми съобща, че у Букурещъ било тогава много злѣ, поради обиритѣ и убийствата, които станали отъ нѣколко врѣме насамъ. Той помолилъ сърбина огняръ въ